

CSIGÁS GÁBOR MINDIG EGY ÚJ KOR HAJNALÁN

- A jó kénköves pokolba veled - mondja Megan, miközben egy újabb pohár Martinit tölt magának. Megan alig pár hete múlt harminc. Szép nő, mégis egyedül iszik. Arcán elmaszalt, finom smink. Szemének remegő tükrében összefolyik az ital vörös visszfénye a híradó különkiadásával. Már nem sok hiányzik egy újabb könnycsepphez.

Odakint hideg van, de ez még nem az igazi tél - még csak egyszer esett a hó, és akkor sem maradt meg egy óránál tovább. Most az eső szítál, ám a tévé szakkomentátora szerint semmi akadály a expedíció elindításának. Vált a kép. A monoton hangon tovább magyarázó férfi helyett a kamera már a hordozórakétát mutatja, egy pár órával korábbi felvételtől. Az óriást ölelő állványzaton akkor még narancssárga egyenkabátos hangyák nyüzsögtek. Megan tudja, hogy most egy sincs ott. Csak a legénység, de ilyen távoli kameraállásból ők sem látszanának. Már beszálltak. Fényképeket vágnak be róluk. Az egyikük, Halwood Cronas fotója ott áll a tévé mellett is, bekeretezve. Nem ugyanaz a kép, de ugyanaz az arc. Megan elmorzsolja a könnycseppet.

Leül a telefon mellé, egy régi székre, és felveszi a kagylót. Vár, amíg már nem Halwoodot mutatják. Csak aztán tárcsáz.

- Kár, hogy nem vagy otthon, Tissy - mondja egy idő után egy üzenetrögzítőnek. - Meg akartam kérdezni, nézed-e. És hogy tudad-e azt is előre, hogy nem tudom majd lebeszélni. Mint ahogy megálmodtad a kaliforniai földrengést, ami elvitte Alectát, aztán amikor valaki elgázolta apát Texasban. Ezt akartam kérdezni, hogy azt is láttad-e előre, hogy hiába látod előre, hogy hiába próbálok szólni Halnak, nem sikerül.

Megan megszakítja a vonalat. Ül, nézi a tévét. Egy óra számol vissza kérelhetetlenül a képernyő jobb alsó sarkában. Lassan csordogálnak a hátralévő pillanatok, akár a Martini a feldölt üvegből. Mikor borulhatott el? Olyan, mint a vér - Uranosz kiontott vére, amiből az Erinuszok születtek, akikről Megan apja a lányait elnevezte. Hiba volt, gondolja Megan, mert a véletlenekben csak a Halwood-féle tudományhívők hisznek. A többieknek marad a sors - a név pedig a sors pecsétje, csakúgy,

mint a vér.

Tissy

legalábbis min-

dig ezt mondja, és Megan neki hisz, a nővérenek, senki másnak. Már csak öt, öt perc maradt a hajtóművek begyújtásáig. Megan ismét felveszi a telefont, és megnyomja az újratárcsázás gombot.

- Megint én, te rohadt automata - mondja a gépnek. - Bocs, Tissy. Tudod, micsoda fúria tudok lenni. Azt akartam még kérdezni, hogy előre láttad-e, hogy nem azért nem tudom majd lebeszélni Halwoodot, mert nem hallgat rám, illetve arra, amit a jóslataidról mondok neki, hanem azért, mert meg sem próbáltam. Egyáltalán. Mielőtt elment, veszekedtünk. Megmondtam neki, hogy tudom, hogy már rég összejött azzal a nővel a hajón. Aztán már nem is akartam figyelmeztetni. Azt akartam, hogy haljon meg inkább, robbanjanak fel... - Megan lehajtja a fejét, ki akar tért a fénykép és a tévén felbukkanó arcok vádló pillantása elől. - És ha te tudad, hogy én nem fogom megtenni, miért nem szóltál neki te magad? Miért? Vagy ezt már nem tudtad? Hogy van ez?! Csak töredékeket látsz a végzetből?! - Fokozatosan emeli a hangját, és végül már kiabál, de továbbra is a padlót nézi. Hosszú, szóke haja előrehullik, leér egészen a köig.

Két perc még, mondja a tévében valaki, és Megan meghallja ezt a pillanatnyi csendben.

- Tudod, Tissy - folytatja sokkal halkabban -, én most azt hiszem, te meg akartad hagyni nekem a szabadságot, hogy eldönthessem, szólok-e. Én pedig úgy döntöttem, rábizom a technika istenére, meg a sajátomra, hogy intézzék el maguk között a dolgot. Lássuk, ki az erősebb! Hiszen ez a hajó a leggyorsabb, legbiztonságosabb és leghatalmasabb, amit valaha építettek! Hiszen fél év múlva visszatérnek az előretelepített uránuszi állomásról, nem igaz? Fél év múlva, ha a technika úgy akarja. - Elhallgat, nagyot nyel. - Lássuk, megengedheti-e nekik azt is, hogy semmibe vegyenek másokat, így, az ő nevében. Őket választották, hogy gyereket csináljanak ott, és ők ezért mindent eldobtak. Engem is. A tudományért, a hírnévért. A kormány is számít a megértésemre. Írtak nekem egy kurva elnöki levelet. Ott lehetnék a kilövésnél, személyesen, mint mindig egy új kor hajnalán. - Megan végre felnéz. Egyre jobban szédül a fejébe szálló vértől és az alkoholtól. - Egy perc! Már csak egy! Bassza meg a kormány, meg ők is, meg mindenki! Nem szóltam nekik! Lássuk, ki az erősebb, mi vagy az ő perfekt génkészletű, úrhajósnak született plasztikistenük!

Tíz. Kilenc. Nyolc.

- Most leteszlek, Tissy - mondja Megan, de nem teszi le.

Telefonnal a kezében mered a tévére.

A képernyőn baljós, narancssárga lánggrózsza bontja ki dübörgő szirmait.

- Ilyen színű virágot kaptam tőle az első randevúmon - motyogja Megan. - Fél évvel apa halála után.

Elsírja magát. Égnek a könnyei.